

Ufton=Vift
Eller
Samtal,

Emellan:

Balzar Lakej. Och Elsa Hus-pigå,

Samt

Hustru Gölin, Hjelp-Hustru.

Samtalet är påseradt i Herrskapets
egne Rum, medan de hellswe äro
frånvarande.

Gesle, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1799.

Exemplaret kostar 9. r:st.

Balzar: Til Påff?

Elfa: Ja, då skal jag wara en åsna, om jag blir här en dag längre.

Balzar: Ja, jag säger för min person likafå.

Elfa: Nej, förs bewara mig, fattig barn, jag går här lik som den argesta bondrofa.

Se här: jag skäms till wisa mig för folk. Jag är så trasig så. Skam till såja: jag är intet af så gemen familia licta, fast jag nu går här som en lortbjödn: min Far war Beck, Sko, makare, Åderman i Östhammar.

Balzar: Ja, på Guds magt, årnar jag i Påff.

Elfa: Om min mor salig skulle stiga up och få se mig i denna redjan: jag säger inte mer. Aldrig lefde hon en dag mer. Hon lät göra of gula kostor med rödda band och kanter.

Balzar: Ja, Jungfru, om jag lefwer till Påff, så här aus sade Lyffen.

Elfa: Och hwar morgon och afton skulle wi twätta of i bränwin; men i detta stygga huset blir en stackare i hyen som en spick, stinka, och brun som en tartare.

Balzar: Ja, hwad mig angår, så frågar jag intet stort efter huru jag ser ut i hyen.

Elfa: Tänk man på, Munsidre Balzar, at alt sen Beslagskarlarne togo af mig mjölan på gatan för guldsperfen skull, så har jag intet kunna nat mågta mig en sådan. Så lite pengar wan-
Far här. Dersföre går jag nu som i ser; så at i, och en an Munsidre intet kunna ta mig för
an

annat, än det wärsta troll, å jag wil ej såja wärre.

Balzar: Ja, om jag är en årlig pojke, så skall jag: "

Elfa: Kan i tro, Munsidre, at här i huset äter jag inte så stor bit om dana som detta fingret. Gustinna Gustin: jag kan inte med den här maten. Och inte är jag stor på mat heller om jag ska såja sanningen.

Balzar: Nå, om jag lefwer till Påff, så tänker jag och flytta; men hwarest, så wet jag ej.

Elfa: De plå wäl såja, at den som har onda grannar, skal rosa sig self: men licta wil jag se på den, som bättre skal laga en bit mat än jag: när jag tjente på söder, så bodde där en Kock i gården, en hjertans wacker och artig ungekarl, som skref up för mig alla slags rätter. Jag har boken ännu, där står till läsa, fast jag self, Gudnä mig, intet har lärt läsa, å intet at si skrifwi.

Balzar, Ja, jag skal nu brobera at ymsa.

Elfa: Skam till såja: jag wil sy en Maribids: som rått så curidst som en an: när jag tjente här bort på gatan, så bodde där Jungfrur som nu äro Mamsäller, up i huset, som sydde wäl mer grant än de sy här, och hos dem kunde jag stå hela 3, a 4 timarna och se på dem. Nå, nå, de sku så se hur det går, när jag kommer bort. Men om de nu wille ge mig 100 daler, så blir jag ej qwar.

Hustru Gölin (kommer in): Nu skall tro
Snåt: Elfa har warit framme igen; hwar är
min

min smörgås, som jag hade satt på skåpet här? jag såde ingen ting i går, när du åt up mitt kött; men nu går stammen på torra landet. Det är då et rasande snålände: och om jag gjorde rätt skulle jag ge dig en Capital . . .

Elisa: Hå, hwart senn då? Ingen fram till mer nu öfwer en bit smörgås.

Hustrun Göli: Här står den långa åsnan och spwallrar med stofar och stjål bort Guds dag och låter ligga all gjerningen: huru blef det med stärkeingen? än stolarne du skulle damma? än golfwet du skulle skura? Allt är o gjort och här stå wi Madam. Du lär wäl ha stått och luggt en stund liksom i går när du hade den andra syngeln här inne, den du stal brånwinet åt. Du menar jag wet det iniet. Jo jag satt i Salm och hörde hwart ord du skröt och lög.

Elisa: Kära Hustru Göli, hwart nu till siels.

Hustru Göli: Skröt du icke för honom om din släkt? Tänk, huru paddan blåser up sig? Jämtrade du dig icke för dina trasiga kläder och lilla lön? hwem har du at skylla, utän dig sjelf? Om en sådan Mamsell som du sparde ihop sina styfrar och köpte det som nyttigt wore, så kunde hon wara hederlig nog: du köper dig granna skor och du har inga strumpor. Du tigger dig af drängarna ihop till en kosta och du har iniet lintyg. Du skal ha en dyr halsduk och mössa och hin wet allt, men elände och jämmer regera i dine wardagskläder. Wårre lathunda tog aldrig hjetel på sig; i fjol war du köfs-piga: då swor du öfwer din löna hy, som du skulle

skulle bränna för elden, och skrek hur liten konst det war at göra gagn för den, som får sitta i kammaren. War icke då wår Fru så god mot dig och tog dig verifrån? När du nu skal sitta stilla, så swår du öfwer dit fångelse och misunnar andra, at löpa up och ut för trapporne. Om du ändå dugde till något annat i werlden, än at sofwa, äta och smusa, och prata bort tiden med drängarne. Knappt kan du stoppa en strumpa i nödsfall. När ingen är inne, så går den jömmrocka tokan för Fruns Spegel och håller båda händerna i sidan och wänder sig at alla sidor. Wå man icke kan skratta när man ser en täcken grätter ko wilja wara wacker och smal, Där hade hon i går smort hjustalg öfwer hela halsen och bröstet, at jag aldrig tror hennes Far såg så ut midt i smörjan, då han smorde Gudarne, på det hon skulle bli lenhullad, och jag menar, om du slädde dig hel och hällen, så wore du ändå den samma fogelkrämaren sen som förr. Och snål är du at äta som en warg. I Söndags såd du, at du aldrig åt ost och i måndags stal du Lases ost och bröd, det du ändå aldrig har trång till, för wi få mat Guds gåfwor; men tjuvarten hänger i dig.

Elisa: Så skamlös ni är, å wet hus otäck plagg.

Hustru Göli: Du lär wäl nu som i går ha skrytt, hur Herrskapet wil ha dig qbar och hwad spratt du gör dem, när du ger dig bort; men mins du wäl, hur stat du blef, när du blef

blef upslagd och huru du wille tiggas dig in igen och hur du wille heta Jungfru i Octossedien och . . jag mins intet allt.

Elisa: Nå, förbanna dig otäckä Hjäring.

Hustru Gödli: Räbbla nu intet mer emot, Mamiell, utan ha dig til sysslan i flygande, om du wil ha det wäl, och 3 Munier: Kom här, hwad har j här at göra? packa er ut.

(Hustru Gödli går ut, och talar för sig self.)

Det endaste den wäpan duger til, så är det til Fredens hemligheter, efter hon tror henne så wäl. Här nu se hwad det blir för er djur, som Fru Klang kaffar i denna Tokans ställe. Det wet jag, at Fru Klang är ensam et helt Adreke. Contoir: Hon wet allt det som sker i Staden, fast hon ligger så stenarne må läfna i muren: Jag kan undra på så mycket stort folk, som kan ha både tro och ro i sådane squawler, gapor.

Elisa: Hören 3, Munsiör, hwad jag måtte lida och hwad förlisse jag står ut.

Balzar: Ja, hwad sku wi säja, det är inte at tala om: harm och klickar sku wi ha på oss här i meriden. Den wäpan sku wi alla, sad Herr Berihel fölgd ut tjufröen til galgen. Men skulle en inte bränna krut af sådana Ridringar som den der war inne, hwad är det för en skäpa? Kom här, sade hon åt mig. Men apprapo om kåringar: Jag har en Herre hemma: han kårar och mål ondt på mig natt och dag, och i sörgårns hade jag ingen lem på min kropp, som icke war mör för hans förbaskade far.

karbas, det wär Herre löne honom, bara för det jag råkadde at fitta och tynga litet och låt ljuset bränna up något smått tappri för honom; men . . jag säjer inte mer. Jag har hört sägas, at en Officer har en gång gedt honom ett kof styck: det war en ärlig karl: Wär Herre ge honom så godt igen! men nu går jag från honom til Påsk och kom wäds Balzar är intet heller et sådant få som de mena. Han skal få be mig nog, jag blir ändå inte qwar. Här går jag i hans tjenst och blir bara ett röde: Jag får knapt så mycken tid til studera och sundera som medan jag tager mig en kanna öl och et par supar. Nej aldrig glömmier jag de dana jag hade hos unga Herr Philip: Aldrig nåndes han säja et ondt ord åt mig: Jag gjorde rätt hwad jag wille och när jag kom ifrån honom så hade jag tillrä många pengar som han. Nu kommer jag til honom . . Grefwen . . hwad hetern nu? Bels, Bezasar, eller hwad det war, han är resolut, wil jag wäga . . Rännem j honom, Jungfru?

Elisa: Å ja, så grant som er: jag har inte sedt honom; men min Fasters Swägerka war Deja hos hans Mor. Kan j läsa och si skrift, Munsiör Balzar?

Balzar: Jag? ja, derpå skal ingen Präst lura mig.

Elisa: Här ligger et Mamsells bref, som ska bäras bort til en Herre i aston, hwad han heter wet jag icke; men det wore lustigt at få höra hwad det står uti: Wi kunna ta opp det så det intet syns: det är bara förseglat med en sepsjöfver.

Bals

Balsar: Ja, bettra dö, ja, . . . en fan
skräta buken förderfvad . . .

Elsa: Se här, nu är det öppet: Läs.

(Balsar läser:)

Min Herre!

Han har nu en tid måst varit så s, e, se,
(måna liter) seriös och höglård, at wære kån
kånke kunde få en in, s, e, n, insensibel kall
= = kallbeber.

Elsa: Wackoknds, nu ha wi Herrskapet här.
Hwar är breswer? Hockedera papperet war det?
Likgodt. Detta lägger jag in i Couvertet. Jag
får förseglat senn.

Balsar: Likgodt. Skrifwelse å skrifwelse är
lika nycket. Den som nu wäl wore ute! Går
wäl, Jungfru.

Elsa: Adieu, Herr Monsiör.

